

וצעים בזריקות אמת

אמר: "אני לא רוצה לעורר את כל הפרשה מחדש. עשיתם מעשה נבוי שהעליתם אותה שוב. אותי לא מעניין שום דבר. אינני יודע מהן זריקות האמת, ואינני רוצה לדעת עליהן. שלום."

ניסיתי בפעם האחרונה לשכך את זעמו: "אתה כועס על העתון, אמרתי לו. אולם, למעשה, העתון לא נקט כל עמדה בגדון. פירסמו רק את ספורו האישי של שמחון. באותה מידה נהיה מוכנים לפרסם את מה שיש לך לומר על הפרשה."

"אני לא רוצה להגיד שום דבר. שלום. כשנפרדנו, עוד הספיק לקרוא לעברי: 'ש' לא תכתוב שאם היית אצלי כבר שוחחתי איתי. תכתוב שלא רציתי לדבר איתך. זה כן'."

אני ממלא איפוא את בקשתו של כושי, אין לי מה לחשוש מאיזו סיבה שהיא בגלל זה שביקר אצלו כתב העולם הזה. הוא לא רצה לדבר איתי.

את השוטר כהן, פגשתי במסדרונות מטה

כאן האשים אותי באשמה מזוהה: "אני כבר מרגיש עשרה ימים שאתם מנסים לי צלם אותי. לא תצליחו." ניסיתי להצטדק ולומר שלא רדפנו את ריו ושהפעם הראשונה שאני רואה אותו היא הפעם הזאת. אפריאט קרץ אלי בחביב בות, וכשירדתי במדרגות עוד קרא אחרי: "תדבר עם קצין המחוז. אם הוא ירשה, אתן לך את התמונה הכי יפה שלי."

שוטר ממושמש.

★ ★ ★

כושי לא מדבר

לך רב היה לתגובתו של שלמה (כר) "ש" קאופמן, האיש שהיה בחברתה של מירה ארצי בליל הרצח. על הפגישה עמו מוסר כתב העולם הזה בחיפה. בסוגל בונה חיפה, שם מועסק שלמה קאופמן, אין מכירים אדם בשם זה. שם מכירים רק את כושי. קשה למצוא אותו. הוא עוסק כל היום. גם בדירתו ברחוב אר-

כשביקשתי לצלמו, נתגלה אלי עבאדי כי אדם צנוע ושונא פירסומה. אמר הוא בסברכו להצטלם: "אני לא אדם גדול ולא יפה. אני אדם פשוט. לא רוצה שהתמונה שלי תופיע בעתונים. זה יכול להזיק לעסק שלי."

★ ★ ★
אפריאט מציית לפקודות

משיר כתב העולם הזה בטבריה: את השוטר גרשון אפריאט, צלם במשטרת טבריה, מצאתי בביתו שבשיכון א', כשהוא יושב ליד השולחן, בחוג בני משפחתו הי ענפה. עדותו של אפריאט כי ראה את שמחון יורד מהחורבות, שם נמצאה אחרי כן גופת מירה ארצי, היתה העדות המרשיעה העי קרית נגד שמחון. בסיפורו, טען שמחון כי אפריאט שיקר ביועין. עתה קיבל אותו שוטר את פני בחיור אדיב.

אפריאט, בעל השיער החלק והפה חסר השיניים, אשר בגיל 34 הוא אב לששה ילדים, חלקם שחוריי-שיער וחלקם בלונדיים,

מלי אינו זוכרם, ביחוד דברים שהיה רוצה להסתיר אותם.

"מאידך גיסא יתכן שאם דבר רציני מעיק על מצפוני של אדם והוא יודע שבוה תלוי גורלו, הוא ישתוק גם תחת השפעת הזרי קה. ידועים לי מקרים שאנשים סיפרו תחת השפעת הזריקה דברים דמיוניים בצורה כה משכנעת, עד שנפלנו כמעט בפח."

"השימוש המקובל של הזריקה הוא לי מטרה הבחנתית של סיבות וגורמי המחלה אצל חולי הנפש. מבחינה זו הזריקה עוזרת הרבה, מאחר שבאמצעותה אפשר לגלות סימני מחלה גיטריים. אין אנו משתמשים בזריקות אלה למטרות חקירה משטרתית ו בשום מקום בעולם, עד כמה שידוע לי, אין זריקות האמת מהוות הוכחה משפטית. תגובת בני האדם תחת השפעת הזריקה אינה אחידה, ישנם גם אנשים ששותקים. מה שהאדם יאמר בהשפעת הזריקה תלוי במידה מרובה באופיו."

★ ★ ★

עבאדי לא יודע

מאחר שאי אפשר לחייב איש לקבל זריקות אמת, פנה שמחון לפני שבו עיים, באמצעות העולם הזה, לכל האנשים המעורבים בפרשת רצח מירה ארצי, לקבל כמות, בהתנדבות, זריקות אמת. נכונותם של אנשים אלה לספר שוב את הידוע להם, בפיקוחו של רופא בלבד, היתה תורמת את התרומה הנכבדה ביותר להארת הפרשה הסתומה.

מוסר כתב העולם הזה בטבריה, העיר בה אירע הרצח לפני 4 שנים:

פרסום ספורו האישי של חיים שמחון הכה גלים בטבריה כולה. ברחובות, ליד הקיוסקים מהם ניבטה תמונתו של שמחון מעל שער העולם הזה, התגודדו קבוצות של תושבים, שעסקו בויכוחים סוערים סביב הפרשה. מאות התיירים והנופשים הממלאים את בתי-המלון של טבריה, למרות הגשמים והקור, החלו להסתובב סביב המסעדה של אלי עבאדי על חוף הכינרת, בקרבתה אירע הרצח.

אולם למרות העניין הכללי היה בכל זאת אדם אחד בטבריה שכלל לא התעניין ב חידוש הפרשה. היה זה אלי עבאדי עצמו, האיש שמסר עדות מכרעת בהרשעתו של שמחון. אלי, רזה ומצומקל-לחיים, לבוש כי תמיד בחליפה מהודרת, המשיך להסתובב בין הקלחות במסעדתו, כשהוא ניגש לכל שולחן לשיחה קלה עם הקלחות, מנסה לי היות חביב ולהשמיע אמרות מפולפלות.

הצגתי את עצמי בפניו ושאלתי אותו: "קראת השבוע את העולם הזה?"

"לא", ענה אלי קצרות. "שמעת אולי על מה שהיה כתוב בו?"

שוב היתה התשובה מידית: "לא!" סיפרו לך אולי ששמחון יצא מבית הסוהר?"

אלי עבאדי לא נראה מופתע ביותר, אולם השיב: "באמת? לא ידעתי."

ספרתי לו ששמחון השתחרר. גיליתי לו ששמחון טוען כי הוא חף מפשע ושהוא מבקש מכל העדים במשפטו לספר את הידוע להם, בהשפעת זריקת אמת. הסברתי לו גם מהי זריקת האמת.

אלי עבאדי אפילו לא טרח לחשוב על ההצעה. השיב הוא: "מה שהיה לי להגיד, אמרתי במשפט. אם ירצו אותי, יודעים איפה אני. שמחון יש לו הרבה דרישות והרבה בקשות. הוא יכול לבקש מה שהוא רוצה; אני לא מוכן לקבל זריקת אמת. כל הענין הזה לא מעניין אותי יותר. הראש שלי ריק, זריקת אמת לא תועיל כלום."

שוב ניסיתי להסביר לו שאין לו מה לח שוש מחידוש המשפט, וכי המדובר הוא רק בצד האנושי של סתירה שמו של שמחון. לפתע זנר עבאדי בקטע מספורו של שמחון בהעולם הזה, שרק לפני דקות מספר טען כי לא שמע אפילו מה כתוב בו. פסק אלי:

"שמחון יכול להאשים אותי בהעולם הזה במה שהוא רוצה, אותי זה לא מעניין."

התפרסמה בגיליון העולם הזה 621, לפני שבע שנים. בתמונה נראה בבירור שלמה (כושי) קאופמן, כשהוא משוחח עם ראש הממשלה. כושי, עמו היתה מירה ארצי בליל הרצח, מטרב לקבל את הזריקה.

"אתה עוד לא רב"פ - השפס שלך קטן מדי" אמר דוד בן גוריון לאחד התלמידים בקורס ר"פ"פ למנהלה, בסלסלו את השפס... שאין לו. כותרת בלשון זו הופיעה תחת התמונה אשר

לזרוב 64, שם גר כושי עם הזריקה, קשה למצוא. הוא יוצא בשעת בוקר מוקדמת לעבודתו, חוזר הביתה בתום העבודה ויוצא לבנות עד שעה מאוחרת.

חיכיתי לו שעות רבות. לבסוף מצאתי אותו בדירתו, בשעה מוקדמת בבוקר. את הדלת פתחו לי הזריקה, אנשים קשישים בעלי שערות שיבה. במסדרון היתה מונחת חבילה גדולה של שבועונים, ביניהם העולם הזה.

כושי עוד ישן במיטתו. הוא קיבל את שני כשהוא יושב בפיומה חומה, מסר ב" אצבעותיו את כלוריתו השחורה ושפמו הי עבה. למרות שזה עתה התעורר משנתו, הוא נראה עירני ונמרץ, כמעט תוקפני.

הצגתי את עצמי בסניף, הסברתי לו את פשר הפרעתי בשעה זו.

"אין לי מה לדבר איתך בנושא זה" היתה תשובתו הנמרצת של כושי.

"מדוע?" השתוממתי. "מספיק הזכירו את שמי בעתונות ואינני רוצה שיוכרו אותי עוד פעם."

"יתכן שלך תגרם אי נעימות מסוימת. אולם כאן מוטל גורלו של אדם על כפות המאזניים. ביכולתך אתה לקבוע מה יהיה גורלו בעתיד, הסברתי.

כושי התבונן אלי בעיניים כועסות ו

לזרוב 64, שם גר כושי עם הזריקה, קשה למצוא. הוא יוצא בשעת בוקר מוקדמת לעבודתו, חוזר הביתה בתום העבודה ויוצא לבנות עד שעה מאוחרת.

חיכיתי לו שעות רבות. לבסוף מצאתי אותו בדירתו, בשעה מוקדמת בבוקר. את הדלת פתחו לי הזריקה, אנשים קשישים בעלי שערות שיבה. במסדרון היתה מונחת חבילה גדולה של שבועונים, ביניהם העולם הזה.

כושי עוד ישן במיטתו. הוא קיבל את שני כשהוא יושב בפיומה חומה, מסר ב" אצבעותיו את כלוריתו השחורה ושפמו הי עבה. למרות שזה עתה התעורר משנתו, הוא נראה עירני ונמרץ, כמעט תוקפני.

הצגתי את עצמי בסניף, הסברתי לו את פשר הפרעתי בשעה זו.

"אין לי מה לדבר איתך בנושא זה" היתה תשובתו הנמרצת של כושי.

"מדוע?" השתוממתי. "מספיק הזכירו את שמי בעתונות ואינני רוצה שיוכרו אותי עוד פעם."

"יתכן שלך תגרם אי נעימות מסוימת. אולם כאן מוטל גורלו של אדם על כפות המאזניים. ביכולתך אתה לקבוע מה יהיה גורלו בעתיד, הסברתי.

כושי התבונן אלי בעיניים כועסות ו

רעתה של האם

החיו תגובותיהם של ארבעת עדי התביעה הראשיים במשפט שמחון, על בקשתו של שמחון שתגדלו לקבל זריקות (חמש בעמוד 16)